

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

The Night Stalker

Copyright © Chris Carter, 2011

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRIS KARTER NOĆNI LOVAC

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Ovaj roman je posvećen mojoj porodici
i Koral Čejmbers, koja je bila uz mene
kad mi je to bilo najpotrebnije.

1.

Doktor Džonatan Vinston je navukao hiruršku masku preko nosa i usta i pogledao u zidni sat sobe za autopsiju broj četiri u podzemnom delu Okružne patološke službe Los Anđelesa. Šest i dvanaest posle podne.

Na stolu od nerđajućeg čelika ispred njega bilo je telo neidentifikovane belkinje u kasnim dvadesetim ili ranim tridesetim. Crna kosa do ramena bila joj je mokra, vrhova zalepljenih za metalni sto. Pod jarkim hirurškim osvetljenjem njena bleđa koža izgledala je gumirano, skoro neljudski. Nije bilo moguće odrediti uzrok smrti na lokaciji na kojoj je telo otkriveno. Nije bilo krvi ni rana od metka ili noža, nije bilo uboja ili ogrebotina na njenoj glavi i torzu niti hematoma oko vrata koji bi ukazivali da je zadavljena. Na njenom telu nije bilo nikakvih povreda, ako se izuzme činjenica da joj je ubica zašao usta i vaginu. Upotrebljen je jak i debeo konac, a šavovi su bili neuredni i nemarni.

„Jesmo li spremni?“, rekao je doktor Vinston Šonu Heniju, mladom forenzičkom asistentu koji je bio s njim.

Henijeve oči bile su prikovane za ženino lice i njene zapečaćene usne. Iz nekog razloga, bio je nervozniji nego inače.

„Šone, jesmo li dobro?“

„Ovaj, da, doktore, izvinite.“ Najzad je pogledao doktora Vinstona u oči i klimnuo. „Ja sam spreman.“ Stao je sa desne strane stola, a doktor je aktivirao digitalni uređaj za snimanje na najbližem pultu.

Doktor Vinston je naveo datum i vreme, imena prisutnih i broj autopsijskog dosijea. Težina i visina leša već su bili izmereni, pa je počeo da diktira fizičke osobine žrtve. Pre nego što je načinio prvi rez, doktor Vinston je temeljno pregledao telo tražeći bilo kakve beleže

koji bi mogli pomoći u identifikaciji žrtve. Kad mu je pogled pao na šavove na donjem delu žrtvinog tela, zastao je i zaškiljio.

„Samo malo”, prošaptao je, prišavši bliže i pažljivo raširivši žrtvine noge. „Šone, molim te, dodaj mi baterijsku lampu.” Pružio je ruku ka forenzičkom asistentu, ne skidajući pogled sa žrtve. U očima mu se pojavila zebnja.

„Nešto nije u redu?”, upitao je Heni dodajući doktoru Vinstonu malu metalnu lampu.

„Možda.” Uperio je lampu ka nečemu što mu je privuklo pažnju. Heni je prebacio težinu s noge na nogu.

„Šavovi nisu urađeni stručno”, rekao je doktor Vinston da bi to bilo snimljeno. „Amaterski su i neprecizni. Kao da je tinejdžer zakrpio stare poderane farmerke.” Prišao je još bliže. „Šavovi su previše razmaknuti, prostori između njih su preširoki i...” Zastao je, nagnuvši glavu. „Nemoguće.”

Heni je sav zadrhtao. „Šta je?”, zakoračio je napred.

Doktor Vinston je duboko udahnuo i polako pogledao Henija. „Mislim da je ubica nešto ubacio u nju.”

„Šta?”

Doktor Vinston se još nekoliko sekundi koncentrisao na snop svetlosti iz baterijske lampe da bi bio siguran. „Svetlost se odbija od nečega unutar nje.”

Heni se sagnuo prateći doktorov pogled. Trebao mu je samo sekund da uoči o čemu doktor govori. „Sranje, svetlost se stvarno odbija od nečega. Šta je to?”

„Ne znam, ali šta god da je, dovoljno je veliko da se vidi kroz šavove.”

Doktor se uspravio i uzeo metalni pokazivač s tacne sa instrumentima.

„Šone, pridrži mi lampu. Ovako.” Dao je lampu mladom asistentu i pokazao mu gde tačno da usmeri snop svetlosti.

Doktor se sagnuo i gurnuo vrh metalnog pokazivača između dva šava, usmeravajući ga ka predmetu unutar žrtvinog tela.

Heni je čvrsto držao lampu.

„To je nešto metalno”, objavio je Winston pipajući pokazivačem, „ali još nisam siguran šta bi to moglo biti. Dodaj mi makaze za sečenje šavova i forceps, molim te.”

Nije mu trebalo mnogo vremena da preseče šavove. Dok ih je presecao jedan po jedan, doktor Winston je forcepsom hvatao i izvlačio debeli crni konac iz žrtvine kože, spuštajući ga u plastičnu posudicu za prikupljanje dokaza.

„Je li silovana?”, upitao je Heni.

„Oko prepona ima posekotine i modrice koje nastaju pri nasilnoj penetraciji”, potvrdio je doktor Winston, „ali mogli su nastati prilikom ubacivanja ovog predmeta u nju. Uzeću briseve i poslati ih u laboratoriju zajedno sa uzorcima konca.” Spustio je makaze i forceps na tacnu za instrumente. „Hajde da vidimo šta nam je ubica ostavio, važi?”

Heni je napeto gledao kako doktor Winston zavlaci desnu šaku u žrtvu. „Pa bio sam u pravu, ovo nije mali predmet.”

Prošlo je nekoliko sekundi ispunjenih tišinom i nelagodnošću.

„A i čudnog je oblika”, rekao je doktor. „Nekako četvrtast, s nečim čudnim pričvršćenim na vrh.” Najzad je uspeo da uhvati predmet. Dok ga je izvlačio, dodatak na vrhu je škljocnuo.

Heni se odmakao da bolje pogleda.

„Metalno, relativno teško, deluje ručno napravljeno...”, rekao je doktor Winston dok je posmatrao predmet na svom dlanu. „Ali i dalje nisam siguran šta...” Zastao je i osetio kako srce počinje da mu tutnji, iskolačivši oči kad je shvatio o čemu se radi. „O, moj bože...”

2.

Inspektoru Robertu Hanteru iz losandeleskog Odeljenja za pljačke i ubistva trebalo je više od sat vremena da se od Holivudskog suda doveze do napuštene mesare u Istočnom Los Angelesu. Pozvan je pre više od četiri sata, ali je suđenje na kojem je svedočio trajalo mnogo duže nego što je očekivao.

Hanter je bio deo ekskluzivnog kruga: elite kojoj većina inspektora Losanđeleske policije ni za živu glavu *nije* htela da pripada. Specijalni odsek za ubistva Odeljenja za pljačke i ubistva osnovan je da bi se bavio serijskim ubistvima, ubistvima važnih ličnosti i drugim ubistvima koja su zahtevala dugačku istragu i visoku stručnost. Unutar svoje jedinice Hanter je imao još specijalizovaniju ulogu. Zahvaljujući poznavanju psihologije kriminalnog ponašanja, dobijao je slučajeve u kojima je počinilac ispoljio prekomernu brutalnost. U Odeljenju su takvi slučajevi bili poznati kao UN, *ultranasilni*.

Mesara je bila poslednja u nizu propalih radnji. Ceo kraj je delovao zapušteno. Hanter je parkirao svoj stari *bjuik* pored belog kombija forenzičke laboratorije. Izašavši iz kola, neko vreme je posmatrao spoljašnjost zgrade. Sve prozore prekrivale su čvrste metalne roletne. Na spoljašnjim zidovima bilo je toliko grafita da Hanter nije mogao da odredi koja je bila prvobitna boja zgrade.

Prišao je policajcu koji je čuvao ulaz, pokazao mu značku i provukao se ispod žute trake za obeležavanje mesta zločina. Policajac je klimnuo glavom, ali ništa nije rekao i nastavio je odsutno da zuri.

Hanter je otvorio vrata i ušao.

Zapahnuo ga je ogavan miris od kojeg se zateturio i osetio mučninu – kombinacija trulog mesa, ustajalog znoja, povraćke i urina pekla mu je nozdrve i štipala ga za oči. Zastao je na trenutak, pa navukao okovratnik košulje preko nosa i usta kao improvizovanu masku.

„Ovo bolje deluje”, rekao je Karlos Garsija, izlazeći iz zadnje prostorije i dodajući Hanteru hiruršku masku. I sam ju je nosio.

Garsija je bio visok i vitak, duge tamne kose i svetloplavih očiju. Njegovu mladalačku privlačnost kvarila je samo kvrga na nosu na mestu gde je bio polomljen. Za razliku od ostalih inspektora Odeljenja za pljačke i ubistva, Garsija se svojski potrudio da bude raspoređen u Odsek za ubistva. Bio je Hanterov partner već skoro tri godine.

„U zadnjoj prostoriji smrad je još gori.” Garsija je glavom pokazao prema vratima kroz koja je upravo došao. „Kako je prošlo suđenje?”

„Oteglo se”, odgovorio je Hanter, stavlajući masku na lice. „Šta imamo?”

Garsija je nagnuo glavu u stranu. „Zajebana stvar. Žrtva je belkinja u poznim dvadesetim ili ranim tridesetim. Nađena je unutra, na mesarskom pultu od nerđajućeg čelika.” Pokazao je prema prostori-ji iza svojih leđa.

„Uzrok smrti?”

Garsija je odmahnuo glavom. „Moraćemo da sačekamo autopsiju. Ništa očigledno. Ali pazi u čemu je fora. Usne i vagina su joj *zašiveni*.”

„Šta?”

Garsija je klimnuo glavom. „Tako je. Skroz bolesno. Nikad nisam video ništa slično.”

Hanterov pogled munjevito je prešao na vrata iza njegovog partnera.

„Telo je odneto”, rekao je Garsija, ne čekajući Hanterovo sledeće pitanje. „Doktor Winston je večeras bio na licu mesta. Hteo je da vidiš telo i mesto zločina onako kako je zatečeno, ali više nije mogao da čeka. Vrućina unutra ubrzavala je stvari.”

„Kad je telo odneto?” Hanter je mehanički pogledao na sat.

„Pre oko dva sata. Poznajući docu, verovatno je već na pola autopsije. Zna da mrziš da prisustvuješ tome, pa nije bilo svrhe da te čeka. Dok mi pogledamo ovo mesto, on će sigurno imati neke odgovore za nas.”

Hanteru je u džepu zazvonio mobilni. Izvadio ga je i spustio hiruršku masku, pustivši je da mu visi oko vrata. „Inspektor Hanter.”

Slušao je nekoliko sekundi. „Šta?” pogledao je Garsiju, koji je video da se Hanterovo držanje u trenu promenilo.

3.

Garsija je u rekordnom vremenu prevalio put od Istočnog Los Anđelesa do Okružne patološke službe Los Anđelesa u Ulici Nort mišen.

Njihova zbunjenost se udvostručila kad su prišli ulazu na parking Patološke službe. Blokirala su ga četiri policijska vozila i dva vatrogasna kamiona. Na samom parkingu bilo je još policijskih vozila. Nekoliko uniformisanih policajaca haotično se motalo unaokolo, uzvičući naredbe jedan drugom i preko radija.

Novinari su kidisali na lice mesta kao izgladneli vukovi. Na sve strane bili su kombiji lokalnih televizija i novina. Izveštači, snimatelji i fotografi davali su sve od sebe da priđu što bliže. Ali oko glavne zgrade već je bio uspostavljen čvrst obruč i Losanđeleska policija ga je strogo čuvala.

„Šta se, dođavola, ovde dešava?“, tiho je prošaputao Hanter dok se Garsija parkirao kod ulaza.

„Moraćete da produžite, gospodine“, rekao je jedan mlad policajac kroz Garsijin prozor i grozničavo mu mahnuo da nastavi dalje. „Ne možete...“

Zaćutao je čim je video Garsijinu značku. „Izvinite, inspektore. Odmah ću vam osloboditi prolaz.“ Okrenuo se prema drugoj dvojici policajaca koji su stajali kraj svojih vozila. „Hajde, momci, napravite mesta.“

Manje od trideset sekundi kasnije, Garsija je parkirao svoju *honda sivik* ispred stepeništa koje vodi ka glavnoj zgradi.

Hanter je izašao iz kola i pogledao unaokolo. Grupica ljudi, većina u belim mantilima, stajala je zbijena na drugom kraju parkin-ga. Hanter je prepoznao laboratorijske tehničare i patološko osoblje.

„Šta se ovde desilo?“, upitao je vatrogasca, koji je upravo završio razgovor preko radija.

„Moraćete šefa da pitate za više detalja. Ja mogu da vam kažem jedino da je negde unutra bio požar.” Pokazao je prema staroj bolnici pretvorenoj u mrtvačnicu.

Hanter se namrštio. „Požar?”

Specijalni odsek za ubistva istraživao je i neke slučajeve paljevine, ali oni su retko dobijali etiketu UN. Hanter nikada nije bio glavni detektiv ni u jednom takvom slučaju.

„Roberte, ovamo.”

Hanter se okrenuo i ugledao doktorku Kerolin Hov kako silazi niz stepenice da ga dočeka. Uvek je izgledala mnogo mlađe od svojih četrdeset šest godina. Ali ne danas. Njena kestenjasta kosa, obično savršeno očešljana, bila je razbarušena, izraz lica zvaničan i pokunjnjen. Da u Okružnoj patološkoj službi Los Anđelesa postoje činovi, doktorka Hov bi bila druga po rang, odmah iza doktora Vinstona.

„Šta se, za ime sveta, ovde dešava, doco?”, upitao je Hanter.

„Pravi pakao...”

4.

Hanter, Garsija i doktorka Hov zajedno su se popeli stepenicama i kroz velika dvokrilna vrata ušli u glavnu zgradu. Po holu kod ulaza motalo se još nekoliko policajaca i vatrogasaca. Doktorka Hov je provela inspektore pored prijavnice, pa su se još jednim stepeništem spustili na podzemni sprat. Iako su svi čuli ventilatore kako rade punom parom, mučni miris hemikalija i izgorelog mesa ispunjavao je vazduh. Inspektori su se refleksno trgli i pokrili noseve šakama.

Garsija je osetio kako mu se stomak prevrće.

Na samom kraju hodnika deo poda neposredno ispred sale za autopsiju bio je natopljen vodom. Vrata sale bila su otvorena, ali činilo se da su izvaljena iz šarki.

Šef prisutnih vatrogasaca upravo je davao uputstva jednom od svojih ljudi, kad je video grupu kako mu prilazi.

„Šefe”, rekla je doktorka Hov, „ovo su inspektori Robert Hanter i Karlos Garsija iz Odeljenja za pljačke i ubistva.”

Nisu se rukovali, samo su se pozdravili uz srdačni naklon glave.

„Šta se ovde desilo?”, upitao je Hanter, izvijajući vrat kako bi zavirio u salu. „I gde je doktor Vinston?”

Doktorka Hov nije odgovorila.

Šef je skinuo šlem i obrisao čelo šakom u rukavici. „Nekakva eksplozija.”

Hanter se namrštio. „Eksplozija?”

„Tako je. Proverili smo sobu i utvrdili da požar nije podmetnut. U stvari, izgleda da je vatra bila minimalna. Prskalice su je ugasile pre nego što smo mi stigli. Trenutno ne znamo šta je uzrok eksplozije. Moraćemo da sačekamo izveštaj istražitelja.” Pogledao je doktorku Hov. „Rečeno mi je da je ovo najveća soba za autopsiju koja se koristi i kao laboratorija, je li tako?”

„Da, tako je” potvrdila je.

„Jesu li ovde čuvane neke nestabilne hemikalije, možda kanisteri s gasom?”

Doktorka Hov je nakratko zažmurila i teško uzdahnula. „Ponekad.”

Šef je klimnuo glavom. „Možda je došlo do curenja gasa, ali, kao što sam rekao, moramo sačekati izveštaj istražitelja. Ovo je čvrsta zgrada jakih temelja. Pošto je ovo podrumaska prostorija, zidovi su joj mnogo deblji nego u ostatku zgrade, i to je znatno obuzdalo eksploziju. Iako je bila dovoljno jaka da napravi mnogo štete iznutra, nije mogla da ošteti građevinu. Zasad ne mogu da vam kažem mnogo više.” Šef je skinuo rukavice i protrljao oči. „Ovde je veliki haos, doktorko, i to *baš* gadan.” Zastao je kao da ne zna šta bi još rekao. „Stvarno mi je žao.” Njegove reči bile su obojene tugom. Turobno je klimnuo ostatku grupe i otišao uz stepenice.

Svi su nemo stajali u nekadašnjoj sobi za autopsije broj četiri, posmatrajući razmere razaranja. Na suprotnom kraju sobe stolovi, kolica, ormari i tacne bili su deformisani i razbacani na sve strane, prekriveni šutom i komadima kože i mesa. Delovi tavanice i zida u dnu prostorije bili su oštećeni i prekriveni krvlju.

„Kad se ovo desilo?”, upitao je Garsija.

„Pre sat, možda sat i petnaest minuta. Bila sam na sastanku u drugoj zgradi. Začuo se prigušen prasak i požarni alarmi su pomahnitali.”

Hantera je mučila količina prolivene krvi i broj crnih neprozirnih prekrivača rastrkanih po prostoriji koji su prekrivali leševe ili delove tela. Postrojenje s rashladnim komorama za leševe nalazilo se na suprotnom zidu od mesta eksplozije. Nijedna komora nije delovala oštećeno.

„Koliko je tela ovde bilo van komora, doco?”, bojažljivo je upitao Hanter.

Doktorka Hov je znala da je Hanter već shvatio šta se desilo. Digla je desnu ruku i pokazala samo kažiprst.

Hanter je teško uzdahnulo. „Odvijala se autopsija.” To je bila pre izjava nego pitanje i osetio je kako ga podilazi jeza. „Autopsiju je vršio doktor Vinston?”

„Sranje!” Garsija je prešao šakom preko lica. „Nemoguće.”

Doktorka Hov je skrenula pogled, ali ne dovoljno brzo da bi sakrila suze koje su joj se pojavile u očima.

Hanter ju je posmatrao još nekoliko sekundi pre nego što je usmerio pogled na ono što je ostalo od sobe. Grlo mu se steglo i srce mu je ispunila tuga. Doktora Džonatana Vinstona je poznavao odavno, punih petnaest godina. On je bio glavni losanđeleski patolog otkad je Hanter pamtio. Bio je radoholičar i majstor svog posla. Uvek je davao sve od sebe da bi obavio većinu autopsija žrtava za čiju se smrt smatralo da se desila u neobičnim okolnostima. Ali pre svega, doktor Vinston je Hanteru bio kao član porodice. Najbolji prijatelj. Osoba na koju je mnogo puta mogao da se osloni. Čovek koga je poštovao i cenio kao retko koga. Osoba koja će mu mnogo nedostajati.

„Bile su prisutne dve osobe.” Doktorku Hov na trenutak je izdao glas. „Doktor Vinston i Šon Heni, dvadesetjednogodišnji forenzički asistent.”

Hanter je zažmurio. Nije znao šta bi rekao.

„Pozvala sam vas čim sam saznala”, rekla je doktorka Hov.

Garsija je bio u potpunom šoku. Video je mnogo leševa u svojoj karijeri, a neke od njih je sadistički ubica groteskno unakazio. Ali nijednu od tih žrtava nije lično poznavao. I mada je doktora Vinstona upoznao pre samo tri godine, brzo su se sprijateljili.

„Šta je bilo s momkom?”, najzad je upitao Hanter. I prvi put Garsija je čuo da Hanterov glas drhti.

Doktorka Hov je odmahнула glavom. „Žao mi je. Šon Heni je završavao treću godinu patologije na Univerzitetu Kalifornije. Želeo je da postane forenzički naučnik. Ja sam mu odobrila stažiranje pre samo šest meseci.” U očima su joj zablistale suze. „Nije čak ni trebalo da bude ovde. Samo je pomagao.” Doktorka je zastala i dobro razmislila o svojim sledećim rečima. „Ja sam ga zamolila da pomogne. Trebalo je da ja asistiram Džonatanu.”

Hanter je primetio da se doktorki tresu ruke.

„To je bila smrt u posebnim okolnostima”, nastavila je. „Džonatan uvek traži da mu ja pomažem u takvim slučajevima. Tako bi i bilo

da se nisam zadržala na sastanku, pa sam zamolila Šona da mi učini uslugu i zameni me.” Oči joj je ispunio užas. „Nije trebalo on ovde danas da umre, trebalo je da to budem ja.”

5.

Hanter je razumeo šta doktorki Hov prolazi kroz glavu. Neposredno posle eksplozije proradio je njen instinkt za preživljavanje i osetila je olakšanje. Imala je sreće, izvukla se. Ali sad je na scenu stupio razum i osećaj krivice ju je nemilosrdno mučio. *Da je sastanak počeo na vreme, Šon Heni bi i dalje bio živ.*

„Doco, nisi kriva ni za šta od ovoga”, Hanter je pokušao da je umiri, ali znao je da reči neće mnogo pomoći. Pre nego što bilo šta prihvate, svi prvo moraju da utvrde šta se desilo u toj prostoriji.

Hanter je zakoračio prema sobi za autopsiju, dok se njegov mozak borio da obradi ono što vidi. U ovom trenutku ništa nije imalo smisla. Odjednom, nešto mu je privuklo pažnju i na trenutak je zaškiljio, a onda se okrenuo prema doktorki Hov.

„Da li se autopsije nekada snimaju?”, upitao je, pokazujući nešto na podu što je podsećalo na postolje kamere. Doktorka Hov je odmahнула glavom. „Veoma retko, a zahtev za to bih morala da odobrim ja ili...” Njen pogled je s Hantera prešao na unutrašnjost sobe. „... Ili glavni patolog lično.”

„Sam doktor Vinston.”

Doktorka Hov je sa oklevanjem samo klimnula glavom.

„Mislite li da je možda odlučio da snimi ovu autopsiju?”

Doktorka Hov je kratko razmislila i lice joj se ozarilo od nade. „Moguće je. Ako je ovaj slučaj smatrao dovoljno zanimljivim.”

„Pa čak i da jeste”, umešao se Garsija, „kako bi nam to pomoglo? Kamera je sigurno otišla dođavola kao i veći deo prostorije. Pogledajte je samo.”

„Ne mora da znači”, polako je rekla doktorka.

Oba inspektora su je pogledala.

„Znate li nešto što mi ne znamo?“, upitao je Hanter.

„Soba za autopsiju se ponekad koristi za predavanja“, objasnila je doktorka. „To je jedina radna prostorija opremljena umreženom kamerom. Povezana je direktno s našim glavnim računarom. To znači da se slike istovremeno skladište u našem glavnom hard-disku. Da bi snimio predavanje ili autopsiju, doktor samo treba da podesi digitalnu kameru, poveže je s centralnim računarom i može da radi.”

„Možemo li da proverimo je li doktor Winston to uradio?”

„Pođite za mnom.”

Doktorka Hov je odlučno krenula ka stepeništu kojim su se spuštali u podzemni prostor. Prošli su pored prijavnice, pa nastavili kroz niz dvokrilnih metalnih vrata i došli do dugačkog, praznog hodnika. Na tri četvrtine hodnika skrenuli su desno. Na kraju tog hodnika bila su jedna drvena vrata s prozorom od mutnog stakla. Kancelarija doktorke Hov. Otključala je vrata, otvorila ih i uvela ih unutra.

Doktorka Hov je prišla svom stolu i ulogovala se na računar. Obojica inspektora stala su iza nje.

„Samo doktor Winston i ja možemo da se ulogujemo na direktorijum sa video-snimcima na glavnom računaru. Da vidimo imamo li nešto.”

Doktorki Hov je trebalo samo nekoliko škljocaja mišem da otvori direktorijum u kojem se čuvaju svi snimci. U glavnom folderu bile su tri datoteke: „Novo”, „Predavanja” i „Autopsije”. Doktorka je otvorila datoteku „Novo” i našla samo jedan snimak. Oznaka na njemu ukazivala je da je nastao pre sat vremena.

„Bingo. Džonatan je snimio autopsiju.” Doktorka Hov je zastala i sa zebnjom pogledala Hantera. On je primetio da je neznatno povukla šaku s miša.

„U redu je, doco. Ne morate ovo da gledate. Dalje možemo sami.”

Doktorka Hov je oklevala na trenutak. „Moram.” Dvaput je kliknula na snimak. Ekran je zatitrao i računar je pokrenuo svoj video-plejer. Hanter i Garsija su prišli bliže.

Slika nije bila sjajnog kvaliteta, ali jasno je prikazivala telo belkinje na stolu za autopsiju. Snimano je odozgo i pod uglom, a slika je

bila delimično zumirana, tako da je sto zauzimao veći deo ekrana. Sa desne strane videle su se još dve osobe u belim laboratorijskim mantilima od sredine torza naniže.

„Možeš li da smanjiš zum?“, upitao je Garsija.

„Slika je ovako snimana“, odgovorio je Hanter, odmahujući glavom. „Ovde ne kontrolišemo kameru. Ovo je samo plejbek.“

Na ekranu je jedan od dvojice ljudi desno od stola krenuo ka glavi leša i sagnuo se da je osmotri. Lice doktora Vinstona iznenada se pojavilo u kadru.

„Nema tona?“, upitao je Garsija, gledajući kako se usne doktora Vinstona pomeraju u tišini. „Kako to da nema zvuka?“

„Mikrofoni na kamerama koje koristimo za snimanje autopsija nisu naročito kvalitetni“, objasnila je doktorka. „Obično ih i ne uključujemo.“

„Mislio sam da patolozi imaju običaj da diktiraju svaki svoj korak tokom autopsije.“

„Tako je“, potvrdila je. „U sopstvene diktafone. Nosimo ih sa sobom u sale za autopsiju. Uređaj koji je Džonatan koristio sada je verovatno razbucan sa svim ostalim stvarima u onoj sobi.“

„Super.“

„Oči – smeđe, koža lepo negovana, ušne školjke izgledaju kao da nisu bušene...“, rekao je Hanter pre nego što se doktor Vinston okrenuo od kamere. „Dodavola! Više ne mogu da mu čitam sa usana.“

„Umeš da čitaš sa usana?“ Pitanje je postavila doktorka Hov, ali i na Garsijinom licu je bio jednako iznenađen izraz.

Hanter nije odgovorio. Pažljivo je posmatrao ekran.

„Gde si to naučio, za ime sveta?“, upitao je Garsija.

„Iz knjiga“, slagao je Hanter. Sad nikako nije bio raspoložen za razgovor o prošlosti.

Bez reči su gledali sledećih nekoliko sekundi.

„Džonatan obavlja uobičajeni spoljašnji pregled tela“, potvrdila je doktorka Hov. „Navode se sve fizičke odlike žrtve, uključujući prve utiske o njihovim ranama, ako ih ima. Traže se i bilo kakva fizička obeležja koja bi mogla pomoći u identifikaciji žrtve. Ona je stigla kao nepoznato lice.“

Na ekranu, doktor Winston je zastao, a na licu mu se pojavio zainteresovan izraz. Svi su gledali kako mu pomoćnik dodaje malu baterijsku lampu. Sagnuvši se, doktor je uperio svetlo pravo u šavove na donjem delu žrtvinog tela, pomerajući snop svetlosti gore-dole i levo-desno. Činilo se da ga je nešto zbunilo.

„Šta radi?” Garsija je instinktivno nagnuo glavu u stranu, pokušavajući da bolje vidi.

Snimak je tekao dalje i svi su gledali kako doktor Winston provlači metalni pokazivač između šavova i zavlaci ga u telo žrtve. Doktorove usne su se pomerile i oboje su pogledali Hantera.

„*To je nešto metalno*”, preveo je Hanter, „*ali još nisam siguran šta bi to moglo biti. Dodaj mi makaze za sečenje šavova i forceps, molim te.*”

„Nešto je bilo u njoj?” Doktorka Hov se namrštila.

Na ekranu, doktor Winston se ponovo okrenuo od kamere i makazama počeo da seče šavove. Hanter je primetio da ih je ukupno pet. Doktor je zavukao desnu šaku u žrtvu. Nekoliko trenutaka kasnije doktor Winston je uspeo da izvuče neki predmet. Kad se okrenuo, pred kamerom je blesnula samo ivica predmeta.

„Šta je to bilo?”, upitao je Garsija. „Šta je bilo ubačeno u žrtvu? Je li neko video?”

„Nisam siguran”, odgovorio je Hanter. „Sačekajmo, možda se ponovo okrene prema kameri.”

Ali to se nije desilo.

U roku od nekoliko sekundi došlo je do eksplozije i sliku je zamenilo statičko pucketanje. Na sredini ekrana blesnule su reči *Sala 4. Prekid signala.*